

A & testæ, ac talia, vniuersitati semper sunt,
& neque augentur, neque extenduntur.
Rursus plantæ secundo modo inest, mo-
tus, & attractio, quæ vis est è terra humo-
rem attrahens: & est in attractione motus,
qui ad locum tendit, finitur quodam mo-
do digestio. Idcirco vt plurimum herbae
minutæ in una hora diei vniuers generan-
tur. Id in animali non sit. Materia enim in
animalibus per se, & separata est: neque
est digestio, nisi visu maximè & hac sit. At
B plantæ materia illi vicina est: & idcirco
celerior est huius generatio. Nascitur au-
tem, & crescit, quod subtile in ea est, ci-
tius, quam quod spissum. Spissum enim
multiugis indiget viribus, tum propter
diversitatem suæ figuræ, tum ob distan-
tiam inter se partium ipsius. Unde veloci-
or quoque est plantæ generatio, propter
tenuitatem alterius ad alterum, & celerior
profectio. Parres plantarum ut pluтиum
rarae sunt, quia calor humorem ad extre-
ma plantæ trahit, spargitque nutriendis
materia per omnes ipsarum partes, quod
autem superest effunditur. Quemadmo-
dum autem in balneis calor humorem
trahit, & in vaporem conuertit, qui eleua-
tus quādo superfluous fuerit, in guttas ver-
titur. Sic in animalibus quoque, ac plan-
tis, superfluitates ab infernis ad superna
ascendunt, & è supernis ad inferna de-
C scendunt. Eodem quoque modo fluuij,
qui sub terra sunt, è montibus genera-
tur. Horum enim materia sunt pluuiæ: &
vbi austæ fuerint aquæ, & intus in angu-
stias redactæ, fit ex eis vapor copiosus, qui
propter compressionem intus factam, ter-
ram scindit, quo modo fontes, ac flumina
apparet, quæ prius non apparebant, sed
occulebantur.

CAPVT I I.

Verum causas generationis fontium,
ac fluuiorum, in libro nostro de sub-
limibus exposuimus, quo loco ostendi-
mus, quod & terrae motus s̄pē numero
fontes ostendit, & flumina, quæ prius
non apparuerant, scissa scilicet terra per
vapores. Sæpe quoque fontes, ac flumina
coniuncta fuisse deprehēdimus, facta terre-

Κεφαλή χιον. β.

Εκ των ιατρών δε αγάπης ποὺς τῆς γλυκότεως τῷ πηγῶν καὶ τῷ ποταμῷ, ἐτῷ οὐ μετέπειτα βεβλίῳ τῷ ποὺς μετεώρου, εἰς τὸ εἴπομεν καὶ ποὺς σεισμόν, ὅπι πολάκις δεικνύεσθαι οὐ τοις πηγαῖς καὶ ποταμοῖς, ἀλλά πρότερην οὐκ εἶδον κατοντα. οἶον ὅτι χιλίατην ἡ γῆ ἐπὶ τῆς αἰαζυμαστοῦ πολάκου διὰ διέρισκομένη, ὅτι καὶ πηγὴ καὶ ποταμοὶ συζύγουμεναι, ὅπι πήνεται συσχέδαιος.